

Interview met schrijfster en journaliste Petra Hunsche, n.a.v. haar interview met schrijfster/journaliste Lieke Noorman. Lieke Noorman bracht eerder dit jaar het boek 'Tootje. Het leven in een uitvaartcentrum' uit. Noorman beschrijft daarin haar rouwverwerking na de plotselinge zelfmoord van haar zus.

Hoe kwam u op het idee om Lieke Noorman te interviewen? Of is dat binnen de redactie aan u gevraagd?

Lieke is een jaargenote van mij van de School van Journalistiek. Wij komen elkaar wel eens tegen op feestjes en op straat, omdat we tamelijk dicht bij elkaar wonen. We zijn niet echt vriendinnen, maar we zijn altijd wel geïnteresseerd in elkaars werk. Lieke en ik zijn ook Facebook vrienden, daar las ik dat zij dit boek had geschreven. Ik wist wel van de zelfmoord van haar zus, dat had ze me ooit verteld, maar ik wist daar niet de details van. Dus ik heb het boek meteen aangeschaft, gelezen en ik was diep onder de indruk. Ik vond dat zij zichzelf daarmee overtrof. Via Facebook heb ik haar dat laten weten, ze was erg blij met die reactie. Zij had inmiddels gezien dat ik voor de Z! schreef en vroeg of ik haar daar voor wilde interviewen. Dus zo is het tot stand gekomen.

Lieke vertelt over haar zwerftochten op straat. Dat is een ervaring die jullie gemeen hebben, want u hebt rond uw 28ste ook op straat gezworven. Maakt zo'n gedeelde ervaring een interview persoonlijker, verandert dat de toon van het interview?

Dat heeft niet zozeer met dat zwerven te maken, omdat het bij mij niet zoveel voorstelde. Dat lopen van Lieke begrijp ik heel goed, maar wat vooral de herkenning was, is de totaal ontregelende emotie die de plotselinge dood van een dierbare met zich mee brengt. Iemand die heel belangrijk voor je is in het leven, een soort steun. Hoe je daar totaal van omver kunt gaan. Dat is mij ook gebeurd, in mijn vroege pubertijd. En dat heeft zij nu meegemaakt, in ook een soort vroege pubertijd: het begin van de overgang. Ik heb dat allemaal al vroeger doorgemaakt.

U bent zelf op jonge leeftijd uw moeder verloren.

Dat is verder geen punt, daar ben ik inmiddels overheen. Maar waar het om gaat is het herkennen van de emotie. En ik ben nieuwsgierig naar hoe een ander met die emoties omgaat. Dat is mijn grootste interesse. Hoe mensen met hun emoties omgaan vind ik een van de belangrijkste onderwerpen van de wereld. Door emoties doen mensen rare dingen. Dat kan ik zeggen uit eigen ervaring, maar dat heb ik ook gezien bij anderen. Daardoor ben ik emoties gaan onderzoeken. Ik ben een emotieonderzoeker.

Ziet u dat ook als uw taak als journaliste, mensen op die manier een stem geven voor het grotere publiek?

'Taak' vind ik een naar woord, ik houd niet van taken. Wel zag ik het lange tijd als mijn taak om de hulpverlening te verbeteren. Daar ben ik hard mee bezig geweest, maar die taak heb ik lang geleden neergelegd.

Hoe komt dat?

Ik vond dat ik er genoeg aan gewerkt had. Het werd tijd om mijn eigen dingen te gaan doen, wat ik echt graag wil, en dat is schrijven. Ik ga door met dat emotieonderzoek. En als daar mooie verhalen uitkomen, dan heeft mijn leven enigszins zin gehad.

Hoe moet ik dat voor me zien, dat emotieonderzoek?

Bij het interview met Lieke Noorman zie je hoe ik werk. Ik vraag door. Met mijn kennis over emotie, die ik inmiddels heb, vraag ik door. Ik heb haar diepgaande vragen gesteld, over wat er precies met haar gebeurde. Dat vond Lieke zelf ook prettig, ze was door heel veel mensen geïnterviewd, maar ze zei: jij hebt mij echt een stapje verder gebracht dan mijn boek. Dat was fijn om te horen. Het werk krijgt daardoor zin. Zij heeft mij ook een stapje verder gebracht, door mij dit mooie verhaal te laten schrijven. Ik wil steeds mooier schrijven, dat is mijn doel in het leven. Ik ben echt een schrijver geworden.

Van journalist naar schrijver?

Ik ben schrijvend journalist, al heel lang. Maar ik wil nu verslaggever gaan worden van mijn eigen leven. Lieke doet dat zelf ook. Volgens mij is dat een trend in de journalistiek, je ziet veel journalisten die hun ik-verhaal schrijven. Er is veel vraag naar de verklaring van emoties. Mensen willen zich herkennen, zoeken houvast. We zijn met zijn allen op zoek naar gereedschap om om te gaan met emoties.

Heeft uw interesse voor psychiatrie, voor mensen en emoties, te maken met uw keuze om voor de daklozenkrant te gaan schrijven?

Ik denk het wel. Ik ben ooit als stadsverslaggever begonnen, maar in 2000 ben ik gaan freelancen, om me te kunnen richten op de psychiatrie en daarover te schrijven.

Waar kwam die drang vandaag om u in te zetten voor de psychiatrie?

Ik had ervaring met hele slechte hulpverlening. Ik vond het toen mijn taak om allerlei mensen te gaan helpen. Niet alleen mijzelf, maar ook mensen die ik mishandeld zag worden. Dat leidde tot mijn boek 'De strijdbare patiënt.' Tijdens het schrijven van dit boek kon ik mijn interesse in de geschiedenis weer oppakken. Geschiedenis is mijn eerste liefde, journalistiek was een tweede keus. Ik wilde geschiedenis studeren, maar door de dood van mijn ouders is dat nooit gelukt. Ik moest al vroeg voor mijzelf zorgen. Door het boek te gaan schrijven ben ik toch terug gekomen bij mijn eerste keus. Je komt uiteindelijk op je eigen levenspad terecht, linksom of rechtsom.

Door: Frida Noordzij